

Beszámoló

Nehéz volna meghatározni hol hallottam először az Erasmus+ programról, mivel úgy vélem ma már ott van a köztudatban, hogy minden egyetemista számára adott ez a lehetőség. Mindez azonban csak egy felszínes tudást jelent a programmal kapcsolatban. Már az előző szakomon is voltak elképzeléseim az Erasmus által adott lehetőségekről részletes tájékoztatást, azonban a gólyatáborban, majd a kari tájékoztatón kaptam. Emellett egy barátnőm személyes tapasztalatai is gyarapították a programmal kapcsolatos ismereteim és elvárásaim sorát.

Nem árulok zsákbamacskát, ha azt mondom, hogy leginkább a szociális kompetenciáim és a nyelviképességeim javulása volt az, amit a programtól vártam. Emellett pedig bíztam abban, hogy szakmaitudásom is gyarapíthatom mellett, hogy új embereket, helyeket és kultúrákat ismerhetek meg.

Az Erasmus+ program remek lehetőségeket kínál, amelyekről úgy vélem, hogy a legtöbb egyetemista számára vonzóak lehetnek, mindezek ellenére én mégis csak hosszú mérlegelés után jutottam el odáig, hogy végül beadjam a jelentkezésem. Ambivalens érzéseim oka az volt, hogy bár tudtam, az Erasmus lehet az egyik legjobb út a személyes és szakmai fejlődésemhez, a lehetőségek helyett én mégis inkább a potenciális nehézségeket vettem számba. A kint töltött idő alatt azonban rá kellett döbennem, hogy külföldön szervezni az életünket és a tanulmányainkat nem feltétlen kell, hogy több nehézséggel járjon, mintha itthon tennénk ugyanezt.

Tanulmányiam helyszínéül Ljubljánát – a szlovén fővárost – választottam. Kezdetben kissé tanácstalan voltam az utazást illetően, azonban némi kutakodás után sikerült kiderítenem, hogy ennél könnyebb dolgom nem is igazán lehetne, mivel Ljubljana Budapestről vonattal közvetlenül elérhető. Ráadásul a vonatnak megvan az az előnye is – a vonatjegy jutányos ára

mellett –, hogy az egyszeri erasmusos hallgató annyi csomagot cipelhet magával, amennyit csak elbír és senki sem méri le, hogy hány kiló cipőt, ruhát vagy házikolbászt tömködött a sporttáskájába. Persze mindezt vállalnia kell, hogy nem kevesebb, mint nyolcórát zötykölődik egy nem feltétlenül kényelmes ülésen. De ha figyelembe vesszük azokat a (szlovén) tájakat, amelyek mellett a vonat elsuhan, szerintem megéri az ücsörgést.

Ljubljánában a hallgatóknak lehetősége van bejutni a kollégiumokba, a helyek azonban korlátozottak, a helyfoglalás pedig gyorsaság alapján történik, így nem is lepődtem meg, amikor tájékoztattak, hogy nekem már csak a várólistán lesz helyem. Már a nyáron elkezdtem böngészni a szlovén albérleteket, ami a szlovén nyelv ismeretének hiányában nem volt egyszerű, ennek ellenére augusztusban már tudtam, hogy októbertől hol fogom álomra hajtani a fejem.

Két másik lánnyal laktam együtt egy családiház felsőszintjén, ahol saját szobám volt, a szobáért 200 eurót fizettem a fűtésiszert megelőzően, majd ez a költség a fűtés bekapcsolása után 250 euróra emelkedett. Az albérlet egyetlen szépséghibája a városközponttól való távolsága volt, így azonban közvetlenül a Száva mellett laktam, aminek szintén megvolt a maga szépsége.

A városközpont, amelyet kettészél a Ljubljanica folyó első látásra ámulatba ejtett, így sokat üldögéltem a folyóparton és csodáltam a várost a késő őszi melegben. A központban egymást érik a különböző vendéglátóhelyek, amelyekben igencsak egyetemista is megfordul a Student Meal Systemnek köszönhetően. Ugyanis ez a rendszer diákkedvezményt biztosít az egyetemisták számára a város szinte összes éttermében, így pedig akár ingyen is ebédhez juthatunk.

Mielőtt kiutaztam többen is említették, hogy szívesen pályáznának Erasmusra, de tartanak a felmerülő esetleges plusz költségektől. A magam részéről viszont azt állíthatom, hogy részben a Student Meal Systemnek – részben pedig annak köszönhetően, hogy az élelmiszer árak terén nincs nagy különbség Magyarország és Szlovénia között – kényelmesen kijöttem az Erasmus ösztöndíjamból, a viszonylag magas lakhatási költségeim ellenére is.

Az fogadóintézményben összesen öt kurzusra jelentkeztem, amelyeket angol nyelven tartottak, ezek a kurzusok tulajdonképpen le is fedték a pszichológia intézet által felkínált lehetőségeinket. Sőt az ötödik kurzusomra egy másik karra kellett átjárnom. Minden kurzuson rendkívül érdekes ismeretekkel gyarapodtunk, de személyes kedvenceim a szemináriumaim voltak, amelyekből elsőre ugyan tartottam, azonban rövidesen kiderült, hogy igen hasznos és

élvezetes órákra számíthatunk. A szemináriumokon tudtuk igazán kihasználni a csoportunk alacsony létszámát, ami lehetőséget adott a folyamatos konzultációra valamint egymás tapasztalatainak és elképzeléseinek a részletes megbeszélésére a készülő projektmunkánk során. Emellett mindannyian egyéni visszajelzést kaptunk a munkánkat illetően, amit remélhetőleg az itthoni tanulmányaim során is kamatoztatni tudok majd. A tanáraink igen felkészültek, segítőkészek és remek előadók voltak, így örömmel látogattam a kurzusaikat.

Úgy vélem ez a Szlovéniában töltött szemeszter meghatározó tapasztalata eddigi életemnek, amely során sikerült megtanulnom reálisabban értékelni a saját tudásomat és képességeimet. Emellett lehetőségem nyílt arra, hogy új szituációkban próbálhassam ki magam, amelyek során új szociális és szakmai tapasztalatokra tehettem szert. Mindez pedig segítette azt, hogy valamivel optimistábbá és nyitottabbá váljak. Nem gondolnám, hogy valaha is beszűkült gondolkodás jellemzett volna, de hajlamos voltam elzárkózni olyan új, ismeretlen szituációk és kockázatosnak tűnő – de valójában fantasztikus – lehetőségek előtt, mint amilyenek korábban az Erasmus is tűnt. Most azonban csak korholni tudom magam, hogy miért nem vágtam bele korábban.

Azt gondolom az Erasmus+ program kiváló lehetőség nem csak arra, hogy megismerjünk másokat, de arra is, hogy megismerjük önmagunkat. Emellett pedig esélyt ad arra, hogy egy kicsit feszegezzük a korlátjainkat, miközben új tudásra, képességekre és tapasztalatokra tehetünk szert.

